

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/55/2024
Identifikačné číslo spisu:	7819200176
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7819200176.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X., narodeného J. zastúpeného advokátom JUDr. Alexandrom Milkom, Rožňava, Cyrila a Metoda 4, proti žalovanej Obci Lúčka, Lúčka 39, IČO: 00328481, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Halkom, Rožňava, Cyrila a Metoda 2, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9C/3/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. augusta 2023 sp. zn. 5Co/173/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 05. apríla 2022 č. k. 9C/3/2019-267 zamietol žalobu (výrok I.), ktorou žalobca žiadal, aby súd určil, že do výlučného vlastníctva žalobcu patrí nehnuteľnosť - parcela číslo 1650/19, zastavané plochy a nádvoria o výmere 61 m², k. ú. G., zameraná geometrickým plánom č.10/2018 vyhotovený Ing. Tiborom Takáčom - Geoplán, Šafárikova č.116, Rožňava, zo dňa 12. 04. 2018, úradne overený Okresným úradom Rožňava, katastrálny odbor, dňa 25. 04. 2018 z parcely KN-E č. 1551/1 o výmere 12.889 m² zapísanej na LV č. XXX, k. ú. G.. Stranám nárok na náhradu trov konania nepríznač (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nie je dobromyseľným držiteľom s prihliadnutím na bežnú opatrnosť, ktorú možno od každého požadovať, lebo z geometrických plánov a obhliadky je celkom zrejmé, že nehnuteľnosť, tak ako ju užíva žalobca, nie je totožná s tým, ako je zakreslená v geometrickom pláne a v podrobnom meraní zmien, čo muselo byť známe žalobcovi už v roku 1991, kedy sa žalobca stal výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy. V tomto prípade sa nejedná o ospravedlniteľný omyl. Ako ospravedlnenie nemôže slúžiť vyjadrenie žalobcu, že on nemal žiadne pochybnosti a veril osobe, ktorá tieto sporné nehnuteľnosti zamerala. Dôvodil, že žalobca musel mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu nehnuteľnosť patrí v takom rozsahu ako ju užíva. Uzavrel, že ani archívna mapa, na ktorú sa odvolával žalobca, nepotvrďuje, že právni predchodcovia žalobcu boli dobromyseľnými držiteľmi spornej nehnuteľnosti, nakoľko v spore bolo preukázané iba to,

že označenú nehnuteľnosť užívali. Dôvodil, že aj v oznámení Úradu geodézie, kartografie a katastra SR zo dňa 8. 4. 2019 sp. zn. 117-2019-OKI/2489, ktoré bolo adresované žalobcovi ako odpoveď na jeho žiadosť zo dňa 21. 2. 2019, vyplýva, že v platnom operáte katastra nehnuteľností v katastrálnom území G. parcele č. 80 podľa archívnej mapy odpovedajú v platnom katastrálnom operáte parcely registra „C“ č. 30/1 až 30/7 evidované na listoch vlastníctva č. XX a XXX. Z prešetrenia v teréne a aj zo žalobcových fotografií je zreteľné, že stavba na parc. č. 30/1 a čiastočne na novo vytvorenej parcele č. 1650/19 je pravouhlá, ale hranica parcely č. 30/1 nie je priamka, ale je lomená a vytvára skôr oblúk. Okresný úrad Rožňava, katastrálny odbor, vo svojom vyjadrení zo dňa 6. 6. 2019 konštatoval, že údaje v geometrickom pláne vychádzali z platných podkladov katastra nehnuteľností a operát katastra nehnuteľností je v súlade s pôvodnými podkladmi z pozemkovej knihy, tak ako boli schválené ROEP. Register obnovennej evidencie pozemkov (ROEP) bol vyhlásený ku dňu 11. 6. 2002, žalobca voči stavu v katastri nehnuteľností námietku nepodal. Vychádzajúc z úsudku, že žalobca nemohol byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, súd žalobu zamietol. Na záver konštatoval, že žalobe o určenie, že žalobca je vlastníkom parcely č. 1650/19, vytvorenej z parcely č. KN-E č. 1551/1 o výmere 12.889 m², nemožno vyhovieť aj preto, lebo takýto žalobný návrh nevychádza z platných údajov katastra a nebol by vykonateľný, nakoľko ešte pred podaním žaloby došlo k vytvoreniu a zapísaniu parcely č. 1650/20, a tým došlo aj k zmene výmery parcely č. 1551/1.

1.2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 267 CSP s odôvodnením, že vzhľadom na povahu a okolnosti sporu priznanie nároku na náhradu trov žalovanému by bolo neprimerane tvrdé pre žalobcu, ktorý síce nebol dobromyseľným držiteľom sporných nehnuteľností, o tieto sa ale staral a zveľaďoval ich.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu a na odvolanie žalovaného proti výroku II., rozsudkom z 24. augusta 2023 sp. zn. 5Co/173/2022 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil; zmenil rozsudok vo výroku II. tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že správnosť záveru súdu prvej inštancie nie sú spôsobilé spochybniť odvolacie námietky žalobcu založené bez ďalšieho na iba na tvrdení, že žalobca nesúhlasí s odôvodnením v bode 41. a 42. rozsudku, že ich považuje za nesprávne, pokiaľ v tejto súvislosti žalobca iba poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/207/2005 a tvrdil, že „výsledkami vykonaného dokazovania“ preukázal, že parcelu č. 1650/19, zastavané plochy a nádvoria o výmere 61 m², k. ú. G., zameranú geometrickým plánom č. 10/2018 Ing. Tibora Takáča - Geoplán, Šafárikova č. 116, Rožňava zo dňa 12. 4. 2018, úradne overeným Okresným úradom Rožňava, katastrálny odbor, dňa 25. 4. 2018, vytvorenú z parcely KN-E č. 1551/1 o výmere 12.889 m², zapísanej na LV č. XXX, užíval žalobca nerušene od roku 1991 v presvedčení, že mu vlastnícky patrí v hraniciach, ako je zameraná týmto geometrickým plánom, pričom parcela je riadne oplotená, ako i že „vykonaným dokazovaním“ neboli spochybnené tvrdenia žalobcu v žalobe, že otec žalobcu L. F. užíval spornú nehnuteľnosť ako jej vlastník od roku 1950 na základe reálnej delby s jeho bratom X. F., že sporný pozemok je oplotený, vydláždený a využívaný ako dvor k rodinnému domu súp. č. XX, a že tento užívali aj právni predchodcovia žalobcu nerušene v presvedčení, že im vlastnícky patrí od roku 1950 v hraniciach tak, ako je to zamerané geometrickým plánom č. 10/2018 Ing. Tiborom Takáčom. Súd prvej inštancie skúmal či v danom prípade boli splnené základné predpoklady, pričom úvahy a závery súdu prvej inštancie sú v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015, podľa ktorého pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s právnymi závermi ustálenej praxe dovolacieho súdu a správne poukázal na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, náležite vyhodnotiac štátnym notárstvom registrovanú kúpnu zmluvu z roku

1991 doplnenú geometrickým plánom so súhlasom zmluvných strán, na základe čoho potom bola kúpna zmluva zapísaná do evidencie nehnuteľností (predchodca katastra nehnuteľností). Správny je teda záver, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca nebol pri držbe označeného pozemku dobromyseľný, čím nebol splnený jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca nepreukázal, že spornú nehnuteľnosť nadobudol spolu s ostatnými parcelami ako reálne vyčlenené v prírode tak, ako ich pred ním užívali ako vlastníci jeho právni predchodcovia. Súd rovnako správne uzavrel, že pokiaľ žalobca podal dňa 18. 1. 2019 žalobu o určenie vlastníckeho práva k pozemku vyhotoveného na základe geometrického plánu, ktorý v čase podania žaloby už nereflektoval aktuálny stav katastra, takémuto žalobnému petitu nebolo možné vyhovieť. Odvolací súd zmenil výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP tak, že na základe § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že o priebehu obhliadky mal súd vyhotoviť zápisnicu a túto doručiť stranám sporu, a teda aj žalobcovi, aby mali možnosť sa k úkonu a najmä výpovedi svedkov vyjadriť. Súd prvej inštancie zápisnicu o vykonanej obhliadke sporných nehnuteľností zo dňa 11. 05. 2021 v obci G. žalobcovi nedoručil a žalobca nemal možnosť sa k tomuto úkonu, ktorý vykonal súd spôsobom, aký žalobca popisuje vyššie vyjadriť. Na tento dôkaz súd pri hodnotení vykonaného dokazovania a pri rozhodovaní prihliadal, a to i napriek tomu, že žalobca sa nemohol k tomuto úkonu vyjadriť.

3.2. Ďalej podľa dovolateľa súd prvej inštancie neprihliadal na výsluchy svedkov, ktorí boli vypočutí pri obhliadke, a ktorí potvrdili, tvrdenia žalobcu o jeho dobromyseľnosti a potvrdili aj priebeh hraníc pozemkov ako ich žalobca a pred ním jeho právni predchodcovia užívali nerušene. Dobromyseľnosť žalobcu nespochybnil ani starosta obce G., ktorý bol pri obhliadke vypočutý. Tieto vykonané dôkazy súd v odôvodnení rozsudku nevyhodnocuje a nezaujal k nim žiadne stanovisko. Súd prvej inštancie v rozpore s výpoveďami svedkov prítomných pri obhliadke vyhodnocuje len subjektívne svoj názor v rozsudku a pritom neprihliada na vykonané dokazovanie výsluchom svedkov a skutočným priebehom hraníc v prírode tak, ako ich žalobca a jeho právni predchodcovia užívali nerušene a v presvedčení, že mu vlastnícky patria.

3.3. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalobu žalobcu zamietol, a to najmä z dôvodu uvedenému v odseku 41. rozsudku a 42. rozsudku, s ktorým žalobca nesúhlasí a považuje ho za nesprávny a je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ku ktorému došlo nesprávnou aplikáciou § 130 ods. 1 OZ. Záver súdu prvej inštancie nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a súd z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne hodnotenie, ktoré nie je v súlade so skutočným stavom veci. On predmetnú parcelu spolu s ostatnými parcelami nadobudol ako reálne vyčlenené v prírode tak, ako ich pred ním užívali ako vlastníci jeho právni predchodcovia a pozemky boli oplotené, teda boli zrejme aj hranice v prírode. Žalobca nemal ani najmenšiu pochybnosť o tom, aké nehnuteľnosti a v akých hraniciach nadobúda a nemal vedomosť o žiadnych skutočnostiach spôsobilých objektívne vyvolať pochybnosti o tom, že mu predmetný pozemok patrí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, odôvodňujú svoje rozhodnutia najmä zo zistenia, že z prešetrenia v teréne ako aj zo žalobcových fotografií je zrejme, že stavba na parcele č. 30/1 a čiastočne na novovytvorenej parcele č. 1650/19 je pravouhlá, ale hranica parcely č. 30/1 nie je priamka, ale je lomená a vytvára skôr oblúk. Je evidentné, že posudzovanie predpokladov oprávnenej držby zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, je v rozpore so skutočným stavom veci a v rozpore s tým, ako túto otázku riešil NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/207/2005. Z výsledkov dokazovania nepochybne vyplýva, že žalobca s prihladením na konkrétne okolnosti nadobudol presvedčenie, že predmetné nehnuteľnosti užíva dobromyseľne ako vlastník, a to nerušene.

3.4. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v súlade s ust. § 99 ods. 2 CSP súd strane vydá zápisnicu len na jej žiadosť. Keďže žalobca o zápisnicu nepožiadala, súd nemal povinnosť mu ju doručovať. Skutočnosť ako súd vyhodnotil výpovede osôb prítomných na obhliadke nie je nesprávnym procesným postupom súdu. Právny záver rozsudku prvoinštančného súdu v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu vychádza z toho, že u žalobcu konkrétne okolnosti nepreukazujú opodstatnenosť jeho presvedčenia o dobrej viere. Naopak tieto preukazujú neopodstatnenosť takéhoto presvedčenia. Žalovaný navrhuje, aby dovolací súd odmietol dovolanie a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Ak dovolací súd posúdi dovolanie žalobcu ako prípustné, navrhuje, aby ho ako nedôvodné zamietol, nakoľko právne závery odvolacieho súdu považuje v celom rozsahu za správne. Zároveň navrhuje, aby dovolací súd žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nepreskúmateľnosť odvolacieho rozhodnutia a nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania, pričom najmä poukazoval na to, že súd prvej inštancie neprihliadal na výsluchy svedkov, ktorí boli vypočutí pri obhliadke, pričom tieto vykonané dôkazy súd v odôvodnení rozsudku nevyhodnocuje.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejme právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali

a ako vec právne posúdili, zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Súd prvej inštancie dňa 11. 5. 2021 vykonal obhliadku sporných nehnuteľností, na ktorej sa zúčastnili aj viacerí obyvatelia obce a osoby, ktoré sa chceli vyjadriť ako svedkovia k predmetnému sporu. Súd prvej inštancie podotkol, že tieto osoby neboli vypočuté ako svedkovia, keďže zo strany súdu nedošlo k ich zákonnému poučeniu, nebolo možné zabezpečiť to, aby bol každý z nich vypočutý samostatne, keďže sa spoločne zdržiavali pred bránou sporných nehnuteľností. Súd prvej inštancie ale prihliadol na ich vyjadrenia, keďže všetci totožne potvrdili, že sporné nehnuteľnosti užívali už právni predchodcovia žalobcu v takom rozsahu, ako ich dnes užíva žalobca. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie teda vyplýva, že súd prvej inštancie bral do úvahy aj vyjadrenia týchto osôb. Lenže na základe ďalších vykonaných dôkazov súd prvej inštancie následne dôvodil, že „Z vykonanej ohliadky, aj zo všetkých geometrických plánov vyššie uvedených už voľným okom je viditeľné, že nehnuteľnosť, tak ako ju užíva žalobca, nie je totožná s tým, ako je zakreslená. Každý prípad je potrebné posúdiť individuálne. Žalobca tvrdí, že nehnuteľnosť takto užívali už jeho predchodcovia, o čom predložil aj fotografie. Jeho rodičia postavili na predmetnom pozemku rodinný dom a plot. Avšak s prihliadnutím na bežnú opatrnosť, ktorú možno od každého požadovať, je súd toho názoru, že žalobca nie je dobromyseľným držiteľom.”

13.2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ďalej vo svojom rozhodnutí dôvodil, že „Register obnovenej evidencie pozemkov (ROEP) bol vyhlásený ku dňu 11. 06. 2002. Žalobca nepodal námietku voči stavu v katastri nehnuteľností. Rovnako tak kataster neeviduje žiadnu sťažnosť od vlastníkov a zhotoviteľov geometrických plánov, ktoré by poukazovali na výrazný posun hraníc pozemkov. Okresný úrad Rožňava, katastrálny odbor vo svojom vyjadrení zo dňa 6. 6. 2019 konštatoval, že údaje v geometrickom pláne vychádzali z platných podkladov katastra nehnuteľností a operát katastra nehnuteľností je v súlade s pôvodnými podkladmi z pozemkovej knihy, tak ako boli schválené ROEP. Toto konštatovanie nasvedčuje tomu, že ani právni predchodcovia žalobcu neboli dobromyseľnými držiteľmi. Preukázané bolo len to, že túto nehnuteľnosť užívali, avšak žalobca v konaní nepreukázal to, že jeho rodičia boli dobromyseľnými držiteľmi spornej nehnuteľnosti.”

13.3. Obdobne sa vyjadril aj odvolací súd, ktorý v bode 34. svojho rozhodnutia vyhodnotil, že „Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s právnymi závermi ustálenej praxe dovolacieho súdu a správne poukázal na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, náležite vyhodnotiac štátnym notárstvom registrovanú kúpnu zmluvu z roku 1991 doplnenú geometrickým plánom so súhlasom zmluvných strán, na základe čoho potom bola kúpna zmluva zapísaná do evidencie nehnuteľností (predchodca katastra nehnuteľností). Správny je teda záver, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca nebol pri držbe označeného pozemku dobromyseľný, čím nebol splnený jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca nepreukázal, že spornú nehnuteľnosť nadobudol spolu s ostatnými parcelami ako reálne vyčlenené v prírode tak, ako ich pred ním užívali ako vlastníci jeho právni predchodcovia.”

14. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

15. K uvedenému dovolací súd uvádza, že ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

15.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/344/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a III. ÚS 504/2024, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

16. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ taktiež namietal, že o priebehu obhliadky mal súd vyhotoviť zápisnicu a túto doručiť stranám sporu, a teda aj žalobcovi.

18. Podľa ust. § 99 CSP ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch aj zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávacia vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh procesného úkonu a uvedie sa podstatný obsah prednesov a výroky rozhodnutia (odsek 1). Ak strana požiada súd o kópiu zápisnice, súd ju vydá bezodkladne. Podrobnosti ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo spravodlivosti (odsek 2).

19. Zápisnica o pojednávaní alebo inom úkone súdu musí byť v zásade vedená tak, aby strane alebo veci znalej tretej osobe sprostredkovala všetky podstatné skutočnosti o priebehu úkonu. Zápisnica neslúži len súdu, ktorý ju spisuje, ale aj stranám, ktoré nie sú na pojednávaní prítomné. Zápisnica sa spisuje aj o iných úkonoch súdu, a to najmä o obhliadke a výsluchu strany mimo pojednávania.

19.1. Dovolací súd ale podotýka, že v súlade s ust. § 99 ods. 2 CSP však súd strane vydá zápisnicu len na jej žiadosť, teda súd nemal povinnosť doručovať zápisnicu aj stranám konania.

19.2. Za žiadosť o vydanie odpisu zápisnice treba považovať taký úkon strany, ktorým bude žiadať o kópiu alebo odpis zápisnice v inej ako bezprostrednej súvislosti s vykonaním pojednávania; teda pôjde o následné alebo opakované žiadosti o vydanie odpisu alebo kópie zápisnice. (pozri § 99 [Zápisnica o procesných úkonoch]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022).

20. Dovolací súd konštatuje, že obsahu spisu je zrejmé, že žalobca o zápisnicu nepožiadaval, pričom to ani v dovolaní nerozporuje, čiže súd prvej inštancie nemal povinnosť automaticky doručovať zápisnicu žalobcovi. Taktiež ako žalovaný správne podotkol, žalobca aj jeho právny zástupca boli prítomní pri predmetnej obhliadke, takže neobstojí námietka dovolateľa, že sa nevedel vyjadriť k danému úkonu.

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

23.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

25. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

25.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

25.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

27. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je

relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

28. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

29. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v právnom posúdení veci, ku ktorému došlo nesprávnou aplikáciou § 130 ods. 1 OZ, pričom odvolací súd mal rozhodnúť v rozpore s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/207/2005.

30. Z rozhodnutia najvyššieho súdu z 01. januára 2013 sp. zn. 2Cdo/207/2005 vyplýva, že „jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá viera držiteľa, že mu vec alebo vykonávanie práva patrí. Dobrá viera je psychický stav držiteľa; takýto držiteľ sa domnieva, že mu vec vlastnícky patrí, hoci v skutočnosti tomu tak nie je. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené a musí trvať po celú vydržačiu dobu. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla skutočnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia veci (práva) a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod; postačí, aby bol daný aj domnelý (putatívny) právny dôvod. Pôjde však vždy o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu taký právny dôvod svedčí. Pre vydržanie treba do doby oprávnenej držby započítať aj dobu pred 1. januárom 1992.“

30.1. V danom rozhodnutí je teda otázka splnenia predpokladov vydržania vo väzbe na splnenie podmienok oprávnenej držby riešená vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku dovolacieho súdu vo všeobecnej rovine.

31. Dovolací súd ale uvádza, že nie je zrejmé, že by sa odvolací súd mal od daného právneho názoru najvyššieho súdu odkloniť, resp. že by rozhodol vo veci v rozpore s uvedeným právnym názorom, pričom sám na uvedené rozhodnutie vo svojom odôvodnení odkazuje. Odvolací súd vzhľadnuc na vyššie uvedené dospel k záveru, že „... z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca nebol pri držbe označeného pozemku dobromyseľný, čím nebol splnený jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca nepreukázal, že spornú nehnuteľnosť nadobudol spolu s ostatnými parcelami ako reálne vyčlenené v prírode tak, ako ich pred ním užívali ako vlastníci jeho právni predchodcovia.“ Dovolateľ pritom sám v dovolaní namietal, že záver súdu prvej inštancie nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a súd z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne hodnotenie, ktoré nie je v súlade so skutočným stavom veci.

32. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu. Taktiež je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní nepoukázal na žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého by sa súdy nižších inštancií odklonili. Žalobca tak nedôvodne namietal odklon od judikatúry najvyššieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/6/2017).

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ neopodstatnene namietal v napadnutom rozsudku dovolacieho súdu nesprávny procesný postup dovolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c)

CSP. Taktiež prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie aj v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

34. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.